

Како не бисмо даље одуговлачили поступак, предлагем Влади и Скупштини да одмах пређу на следећу фазу у обрачуну са српским новинарством – нека нареде свим штампаним и електронским медијима да на насловним странама објављују маркице с упозорењима! Попут оних на цигаретама. На пример: "Новинарство убија. Новинарска реч штети људима у Вашој околини." Или: "Деца читалаца новина чешће болују од ретардираности, упале малог и средњег мозга." Такође, забранити листање новина и гледање телевизије на јавним местима, а под паролем "Новинарска реч је серијски убица" моментално покренути општенародну кампању за одвикавање од конзумирања медија.

То ће ваљда опаметити наше друштво, у којем су, изгледа, новинарске измишљотине оцењене као ултимативно зло. Судаћи по протеклих неколико недеља, зли медији су главна, ако не и једина, препрека бољој (европској?!) будућности Србије, па је против њих покренута сва Владина и невладина сила. Последња државна мера против новинара је предлог Закона о информисању, који је прошле недеље прегласавањем усвојен на Влади и о којем ће Скупштина расправљати у четвртак. У том предлогу, предвиђене су далеко ригорозније казне за злоупотребу средстава информисања него досадашње и крећу се од једнодневнoг до једнонедељног прихода медија који је објавио спорну информацију, односно, према проценама, од три до 50 милиона динара.

Сагласи ли се Скупштина с Владом – а претпоставља се да хоће – просечан српски новинар мораће да размишља као тајни агент КГБ-а у Вашингтону за време "хладног рата": ни са ким не причај о томе шта радиш; никоме не веруј; вежбај европску терминологију да би, ако те неко заустави на улици, могао да трућаш о евроатлантским интеграцијама; све што сазнаш, проследи свом уреднику, који ће једном недељно да одржава тајни контакт с тобом, а затим моментално избриши то из меморије, како не би случајно бунцао у сну; ако те непријатељ ухвати, негирај било какву везу са редакцијом и тврди да си слободан новинар, који се тим послом бави из убеђења, а не по задатку...

Педесет милиона динара?! И цифрама – 50.000.000 динара?!

Чули сте сигурно онај виц, кад полиција пита Цигу шта ће у његовој кући гвођже које је украдено из оближњег складишта, а он им одговори да је то сигурно довукао његов син, а они му кажу да је немогуће да дете од шест година пренесе робу тешку 200 кила, на шта он узврати: "А бре, друг милиционер, ко да дете зна шта је 200 кила!" Исто тако,

Новинарска реч као серијски убица

Пише: Миодраг Зарковић
понедељак, 13 јул 2009 23:44

пошто премијер Мирко Цветковић тврди да у новчанику обично има пет до шест хиљада динара, вероватно не зна колико је то 50 милиона динара. С обзиром на то да је он председник тела које је предлагач Закона, покушају да му помогнем да схвати.

Педесет милиона динара је, господине Цветковићу, тачно 50 милиона више него што је кажњена служба чији су припадници убили демонстранта на протесту против изручења Радована Караџића, и чији је припадник пиштољем усмртио ненаоружаног младића који је прошао кроз црвено светло.

Педесет милиона динара је тачно 50 милиона више него што је кажњена установа чији су службеници несавесно прегледали једну девојчицу, па је она преминула због погрешног медицинског третмана, а и 50 милиона више него што је кажњена иједна установа тог типа у Србији, иако свако мало неки њихов пацијент оде "преко реда" на онај свет.

То је, такође, 50 милиона динара више него што је кажњено овдашње судство, које је оноликим криминалцима издало уверење да су поштени грађани.

То је, у крајњем случају, 50 милиона динара више него што је кажњено тело којим председавате, а које није испунило ниједно обећање дато приликом свог састављања.

Питао бих господина премијера због чега су у његовом ценовнику новинарске грешке 50 милиона динара скупље од грешака полиције, здравства, судства, министарстава? Да ли су кобније? Трагичније? Односе више живота?

Можда Цветковић и не мисли тако, али зато је Божидар Ђелић, вицепремијер, убеђен да су новинарски греси заиста најпогубнији. У "Утиску недеље", свесрдно бранећи предлог Закона, Ђелић је рекао, парафразирам: "Не заборавите да је и убиство Зорана Ђинђића почело медијском припремом".

Деца верују Деда Мразу, а демократе, очигледно, Петру Луковићу, који већ шест година галами, између осталог, како су Ђинђића убили Коштуничини новинари. То Луковићево гледиште, које с њим дели цела Друга Србија, врло је оправдано – знају Луковић и

Пише: Миодраг Зарковић
понедељак, 13 јул 2009 23:44

истомишљеници како се убијају државници! Односно, како се не убијају. Обавештајна служба Америке, државе која на овај или онај начин помаже деловање Друге Србије, покушала је чак 638 пута да ликвидира председника једне земље, извесног Фидела Кастра. Авај, Кастро је и даље жив, што значи да је ЦИА негде оманула. Где?! Па, у томе што није имала кубанске новинаре на својој страни! А пошто је Ђинђић убијен, то значи да су у атентату сигурно учествовали новинари, зар не?! Е, Божа Ђелић ће да спречи будуће сличне случајеве тако што ће сваку новинарску измишљотину кажњавати са три до 50 милиона динара!

Рачуна Ђелић, ваљда, да мафијаши-атентатори имају исто тако мало пара као и његов шеф Мирко Цветковић. Па ће онда одустати од убиства државника, јер немају довољно средстава да плаћају тенденцизне лажи о њему.

(Занимљиво је да Ђелићу, или било коме другом који је осетио потребу да коментарише "политичку позадину" Ђинђићевог убиства, ни на памет није пало да истражи његове најближе сараднике и људе у које је он сам имао највише поверења – историја нас учи, као и логика, да је врло могуће да је управо неко од њих атентаторима олакшао посао.)

Има и оних, додуше, који су убеђени да је на оваквом предлогу Закона инсистирао лично – главом, брадом и гитаром – министар економије Млађан Динкић. Стручњак, иначе, познат по томе што никада није ни на који начин сарађивао са таблоидима! Елем, наведеном Динкићу на кичму је узјахао дневни лист "Курир" и никако да га пусти, а Динкићу се то смучило, па је решио да правном регулативом доскочи бљувотинама које се објављују о њему.

Многи верују да је то позадина целе приче, али мени, да простите, то делује бесмислено. Ево и зашто... Динкић и "Курир" већ годинама наводно ратују. За све то време, министар економије непрестано шаље многобројне инспекције у фирме Радисава Родића, издавача "Курира" и "Гласа јавности". А Родић је човек којег ваљда генетски код спречава да послује поштено и законито – верујте ми, радио сам тамо неколико година, у његовој компанији ниједан чип није легалан. Родић је остао дужан стотинама људи који су били запослени код њега, а држави дугује још и више. Ипак, Динкићеве инспекције нису тамо пронашле никакав прекршај довољно велик да се спречи даље Родићево пословање! Како је то могуће? Само: 1) ако су Динкић и његове инспекције најнеспособнији финансијски истражитељи у историји човечанства; или (2) ако су Динкић и Родић у много мањем сукобу него што се чини. Које год да је објашњење од ова два реално, мало је вероватно да је сада због "Курировог" блаћења, искреног или лажног, Млађана Динкића, покренуто доношење закона који од српских новинара –

свих, а не само "Курирових" – прави правничке глинене голубове.

Мислим да је овде реч о нечем много опаснијем од вулгарности "Курира", много актуелнијем од убиства бившег премијера и много скупљем од новчаника садашњег председника Владе. Овде се, као и у случају фамозних истрага Тужилаштва за ратне злочине о деловању српских медија током деведесетих, ради о старој, доброј цензури. Која је и иначе осакатила овдашња гласила, па зато у Србији имамо досадну, предвидиву, униформисану медијску слику и, сходно њој, огромну апстиненцију на изборима.

Властима, острашћеном невладином сектору, тајкунима и страним центрима моћи сметају чак и овакви медији, који су иначе управо њима наклоњени у највећем броју случајева. По принципу – даш им прст, хоће целу шаку!

Што се мене тиче, нисам им дао ни прст, а шаку могу само да ми отму. Ако неко има доказе да сам придржавао пушку Звездану Јовановићу, или на било који други начин припремао, помагао и олакшао атентат на Ђинђића, молим истражне органе да ме под хитно приведу правди. Нека ме ухапсе, осуде и пошаљу на издржавање казне, како више не бих представљао опасност по Србију и њене институције. Исто то бих препоручио да ми ураде и ако намеравам да ликвидирам Динкића. Али, у супротном, уколико немају никакве доказе да сам покојном премијеру радио о глави, нити да смерам неко зло садашњем министру економије, захтевам од надлежних да ми више не отежавају бављење новинарством!